

Od Arkaimu po Lukomorje aneb skutečná pohádka o Žiguli

„U Lukomorja dub zelený...“ - tak začal Alexandr Puškin svůj příběh o pohádkové zemi. A jaké jen zázraky se v této zemi nestaly. Je těžké si vůbec představit, co by to mohlo být doopravdy. Ale ukazuje se, že za zlomkem smyslu se skrývá pravda.

Ale kde taková země byla? Kde je, Lukomorje?

A tak se mi při snění ukázalo, že je to země v Žiguli na naší Volze. V tomto snu přišla staroslovanská bohyně Lada a ukázala to, co se dnes považuje za pohádky.

Nejprve však ukázali starobylé město Arkaim. Právě to vědci našli na jihu Uralu.

Bohyně Lada v horách Lukomorja

...Ranní slunce ozářilo zelené údolí a vzdálené, na obzoru sotva viditelné vrcholky hor. „Ural,“ pomyslela jsem si tehdy. Ale ty hory byly mnohem vyšší než teď. Zdálo se, jako by klesaly po stupních. Ale tady byly jen kopce porostlé řídkým lesem.

Poměrně nedávno zuřila na Zemi povodeň, jak bylo řečeno, ale těchto míst se nedotkla. A toto „nedávno“ dělilo pravděpodobně od této doby tisíc let.

Ledovce stále sestupovaly ze severu a hnaly pod sebe hory budoucího Uralu (tehdy Ripejské hory) a vyhladily je. Do těchto údolí stále častěji přicházel studený vítr, který s sebou přinášel kroupy a sníh. V zimě se vše zalévalo ledem a přikrývalo sněhem.

Ale bylo léto a tráva byla zelená, zelené háje se leskly.

Tam dole bylo vidět město z bílého kamene. Z ptačí perspektivy připomínalo mnohovrstevnaté kolo.

Uprostřed se tyčily propracované chrámy, jejichž lesklé stupňovité kopule podpíraly silné sloupy. Na obrovských plošinách plápolal v mísách oheň a před ním stály v kruhu kamenné sochy. Sloupy zdobily obrazy fantastických okřídlených zvířat. Tento chrám stál na vyvýšenině. Vedle něj stál další chrám, menší. Od hlavního chrámu se v paprscích rozbíhaly ulice města jako špiče kola. Další ulice je křížovaly v pravidelných kružnicích.

Vnitřní hlas tehdy řekl, že toto město se tenkrát jmenovalo Ara-Kola-i-ma. Nyní známe to, co z něj zbylo z vykopávek. Je to Arkaim.

Tehdy se zdálo, že bílé kamenné domy jsou z cukru. Jejich prázdné stěny byly obráceny k úzkým ulicím. Na dvorech za zdmi těchto domů se rozkládaly stinné zahrady, stejně jako hospodářské budovy. Větší ulice byly dlážděné kamenem.

Bylo zde také místo pro bazar. A už od rána se tu scházejí obchodníci. Mnoho věcí se vyrábí přímo před zraky zákazníků. Na schodech sedí kovotepec a opodál stojí krásné bronzové a stříbrné mísy a vázy, o kus dál se prodávají hliněné hrnce, pod baldachýnem jsou rozloženy hory obilí, kůže a látky. Náměstí se rychle zaplní lidmi a koňmi.

Je léto, ale není horko. Neustále fouká studený vítr a lidé jsou oblečeni docela teple. Muži nosí teplé kalhoty ze silné hrubé vlněné látky, vysoké kožené boty a silné košile, které jsou přepásané širokými měkkými opasky. Někteří z nich mají na hlavách čapky na způsob plstěných čepic, a téměř všichni mají husté vousy.

Ženy jsou zahaleny do dlouhých šatů ze stejné hrubé vlněné látky, přes které některé nosí dlouhé, důmyslně vyšíváné vesty.

Mnohé z nich jsou opásány širokými opasky a nosí široké kalhoty spadající do měkkých záhybů. Hlavní ozdobou žen jsou šátky a přehozy ze vzorované látky s těžkými střapci, pod nimiž skrývají své husté copy. Neprovdané ženy nosí na hlavě pouze obruč s přívěsky, které jim stahují tmavé, hnědé a rezavé vlasy.

V tomto městě žije mnoho lidí, které bychom dnes nazvali běženci. Staví si domy, zakládají vlastní domácnosti připojující se k městské komunitě, neboť jejich zvyky a způsob oblékání byly stejné. Ano a sami byli stejné krve. Byli to Árijci, sestoupivší z Ripejských hor (Ural), kteří přišli ze Severní země, jež zanikla během potopy a zalednění (Hyperborea).

Přivedl je sem Árij, vůdce tohoto lidu, neboť zde žili jejich bratři, jež se zde usadili mnohem dříve. Byla to jakási kolonie té Severní země. A nyní obyvatelé města vítali své příbuzné z oblastí postižených katastrofou.

Ale najednou jsem někde propadla a ocitla se v těle nějakého mladíka na chrámovém náměstí.

Polední slunce už svítilo tak jasně, že oslepovalo zrak, ale studený severní vítr, který nás sem přivedl z naší mrazivé vlasti, neustále foukal. Před jeho pronikavými poryvy chránila jen silná košile a kalhoty, pevně přepásané opaskem. Na krku jsem měl na kožených páskách zavěšené dřevěné a bronzové amulety v podobě slunce a medvěda, a vlasy jsem měl staženy koženou páskou se svastikou.

Z chrámu vyšel šedovlasý stařec. To je kněz-učitel. Městu vládl náš nejvyšší učitel, velekněz, a tento byl jeho žákem a mým učitelem.

Dlouhá plátěná košile a úzký opasek obepínaly jeho chudé tělo. Na krku měl také amulety. Nese dřevěnou skříňku, přichází ke mně, otevře ji a v ní jsou starodávná klubka. Je to prastará forma „písma“. Na provázky se navazovaly uzly a skupiny uzlů, které označovaly různá písmena a slova. Tato klubka se stářím opotřebovala a k přečtení starobylého textu bylo třeba s nimi zacházet velmi opatrně. Proto se texty učily z paměti.

Nyní bylo rozhodnuto je přepsat. Vytesali jsme silné dubové desky a vyřezali do nich, či spíše načrtli postupně všechny fragmenty klubka. Touto úctyhodnou činností jsem se zabýval už dlouho. Nejdříve se na desce udělal hlavní nárys, který představoval vlákno klubka, a pak se na něj nanášely zářezy, které představovaly uzlíky v pořadí, v jakém byly uvázány.

Výsledkem byly osobité znaky, které bylo možné číst, aniž se musela rozplétat posvátná klubka.

Když jsem se probudila, napadlo mě, že takhle asi vzniklo staroslovanské písmo „črty a zářezy“. Stejně črty dělají i hinduisté a píší pod ně písmena, a stejným způsobem byla napsána i Velesova kniha.

Nu a tenkrát jsem o tom samozřejmě nepřemýšlela. Kromě tohoto zaměstnání ten mladík, ve kterém jsem byla, a jeho učitel léčili soukmenovce, sbírali léčivé byliny a vařili z nich odvary.

Ty nejsilnější byliny podle místní legendy rostly poblíž Lukomorja, v přímořských horách, kde kdysi stávalo velké město svatých a zasvěcených učitelů.

Tato místa byla od našeho města poměrně daleko, ale rozhodli jsme se využít teplých dnů a vydali se tam.

Vzali jsme si dva koně a lehkou mělkou loďku. Měla dřevěný rám a byla potažená kůží. „*Očekávalo nás tehdy vzrušující putování,*“ pomyslela jsem si.

Čas nějak utekl a já se ocitl na koni se svým učitelem. Jsme úplně sami a vpředu je vidět vodu. Tolik vody jsem ještě nikdy neviděl. Z temných hlubin se zvedají šedé vlny, vítr sviští a moře nemá konce. Dlouho jsme cestovali podél břehu, dokud nám starý kněz neukázal to správné místo. Nasedli jsme do loďky a koně pluli vedle nás.

Byla mlha a zdálo se nemožné přeplavat moře na takové lodičce, a to nemluvím o ubohých koních, ale kněz věděl, co dělá, a jen na něj byla naděje.

Tady jsem se opět ocitla bez těla a shora jsem uviděla obrovské moře. Tady, kam se plavili moji noví známí, se do moře vlévala řeka Ra, budoucí Volha, jak bylo řečeno. Moře bylo široké a táhlo se, obepínajíc hornaté ostrovy a poloostrovy budoucí Žiguli, do nevídané dálky. Celý tok dnešní Volhy, počínaje severněji Samarskou Lukou až po Kaspik, byl mořem, které si svou šířkou v ničem nezadalo s Kaspickým mořem. Navíc i Kaspik byl tehdy součástí tohoto obrovského velkého moře, které se později nazývalo Chvalinské moře. Tehdy se táhlo od Žiguli až k Íránu, ačkoli Írán jako země tehdy ještě neexistoval. Árijové do této země ještě nedorazili.

Místo, kde se moře ohýbalo, poblíž zalesněných a hornatých ostrovů dnešní Samarské Luky, se nazývalo Lukomorjem. Tato místa, známá z dávných legend, měl zřejmě na mysli Puškin.

Vskutku to byla země zázraků: „*Tam jsou zázraky, tam lesní duch bloudí.*“ V horských lesích budoucího Žiguli se shromažďovali posvátní ptáci s lidskými hlavami. Nebyli to však obyčejní ptáci, ale energetické, průsvitné bytosti. V moři žily mořské panny, pozůstatek experimentů dávných Atlantů. Toto místo bylo kdysi velkým duchovním centrem na Zemi.

Ale tu jsem se znova ocitla v těle mladíka. Vstoupil na pro něj neprobádaný pohádkový břeh.

Chudáci koně leželi na boku a těžce oddechovali z náročného plavání. Jak je tu krásně!

Zarostlé tajemným lesem úchvatné hory. Husté duby u vody, tyrkysové vlny a laskavé teplé večerní slunce. Nefouká tu studený vítr jako doma.

Les je plný bylin, plný neznámých vůní. Zastavili jsme se, abychom si odpočinuli. Ani jsem si nevšiml, jak ten čas letí. Ale už se rozednívá...

Vypadá to, že jsem se probudil a tak jsem se rozhodl nevzbudit starého muže, šel jsem se podívat po okolí. Praskají suché haluze a větve, obstupují tlusté kmeny, voní listím, neznámé šramot a... zdá se, že průhledný stín krásné ženy vykukuje z listoví. Koukám, a není tam, jen přízračné hrající všemi barvami peří na křídlech. Zamávání... a není tu nic. Zázraky!

Byl jsem unavený z bloudění a stařík měl nejspíš strach. Rozhodl jsem se vrátit, když se les najednou rozestoupil a já před sebou uviděl velkou otevřenou plochu. Po všech stranách byly hory a uprostřed rokle. Ale bylo to zvláštní, jako by se před námi rozprostírala obrovská mísa porostlá bylinami. Rostly tu pro mě neznámé květiny a byliny.

Patrně se měli sbírat tady.

Bezstarostně jsem sešel ze svahu. Vůně rozličných bylin mi motá hlavu... Už jsem dole. Zpoza koruny stromu vykouklo slunce, a jako by mě zasáhla rána do celého těla. Oči se mi začaly klížit, a vyletěla jsem z mladíkova těla.

Všechno bylo plné pohádkového duhového světla, zdálo se, že si Slunce hraje s trávou, květinami, oblohou. Vystoupala jsem výš a přede mnou se objevila vidina. Ze vzduchu se vynořila průsvitná postava ženy.

Její obličej a vlasy září nadpozemským světlem. Oči obrovské - na půl tváře a modré jako moře. Ale už se zmenšují a stávají se lidskými. Laskavě se na mě dívají. Rty se rozzářily úsměvem. Zářivé oblečení ze světla zastíňuje okolní krajinu.

„Lada,“ řekl někdo v mém nitru. „*To je slovanská bohyně,*“ pomyslela jsem si. „*Ano, to jsem já,*“ uslyšela jsem najednou v nitru odpověď.

A tu se všechno změnilo. Přenesla jsem se o tisíce let zpátky do doby, kdy všechno bylo jinak...

Hory (dnešní Žiguli) byly vyšší, některé dokonce zářily zasněženými vrcholky. Jejich svahy pokrývaly fialové lesy. Kolem se potulovali huňatí sloni (mamuti) a medvědi. Rostly zde podivuhodné rostliny, voněly obskurní květy a báječné plody lákaly neuvěřitelnou vůní. Vypadaly jako obrovské broskve zlatavé barvy.

Na stejném místě, kde byla zarostlá rokle, se třpytil zrcadlový povrch „konkávní hory“, jak říkala Lada. Toto je Kamenná mísa, jejíž energie dodnes zůstávají v Žiguli, i když je nyní hluboko pod zemí. „*Bylo to energetické centrum,*“ pokračovala. „*Odtud odcházeli zasvěcenci do jiných světů a z nich zase přicházeli. Podobné centrum bylo na území dnešního Tibetu, jen tam nebyla konkávní, ale zakřivená hora Kailás. Stejně jako tam, i zde bylo sídlo zasvěcenců. Podobné centrum bylo později vytvořeno v zemích Sibíře - v zemi Hanumana (dnešní Okuněvo).*“

Tato místa byla od pradávna sídlem světlých sil. Zasvěcenci této země komunikovali se zasvěcenci Šambaly budoucího Tibetu, který byl tehdy ostrovy omývanými dávným oceánem Tethys. Tento oceán se tehdy rozprostíral od Uralu až po Lemurii (místo v dnešním Tichém oceánu).

Tehdy zde žili lidé, kteří přišli z Marsu, jako i v Tibetu, a Lemurijci, které při jejich duchovním vzestupu vedli poslové z Orionu a jiných světů.

Kromě vás,“ řekla, „*pomáhali také lidem na Siriu, kteří už byli výše než lidé na Zemi.*“ Lada byla tehdy s nimi a pak s nimi také přišla na Zemi během velkého stání hvězd, popsaného v ruských védách pod symbolem Krávy Zemun. Lada říkala, že poslové z Orionu nejprve stvořili život na planetě Faeton, ale po jejím zničení přenesli život na Zemi. Jejich civilizace se stala civilizací stvořitelů světů. Ti spolu se Siriánci (příchozími ze Siria) vytvořili pozemskou civilizaci. Pomáhají lidem i v současnosti. Ve starověku byli nazýváni bohy.

Lada říkala, že pokud mluvíme jazykem lidí, jejím „manželem“, ale pouze na duchovní, energetické úrovni, byl Perun, s nímž stvořili a „zrodili“ bohy Země. Mimochodem, také ne na fyzické úrovni, jak to chápali lidé, ale na energetické.

Perun žil v zemi Hyperboreji, a zde, v dnešním Žiguli, bylo Ladino oblíbené místo. Tady se nacházel její chrám a také chrám Světla a Ohně, kde byl umístěn velký energetický krystal - částička vesmíru. Tentýž byl v hyperborejské hoře Méru, v tibetském Kailásu a v chrámu v Hanumanově zemi.

Tam v dálce před sebou vidím krásné město. Připomíná mi Arkaim. Je obklopeno fialovými lesy. Svítí tam nějaké nádherné ažurové oblouky. Obývají ho lidé s bronzovou kůží obrovské postavy, zahalení do nejjemnějších perleťových látek. Fantaskní chrámy se tyčí svými složitými kopulemi, jež jsou korunovány lotosovými poupaty. Sloni, chrámy, oblečení - to vše mi nějakým způsobem připomíná Indii. Jemné moře šplouchá o skalnaté břehy, teplý vítr čechrá stromy na pobřeží.

A najednou se ozval závan něčeho známého a zdálo se mi, že jsem tento chrám už někde viděla, i oheň tančící ve zlaté míse.

Ale pak všechno potemnělo, jako by mi to nechtěli říct, a když jsem se probudila, zapoměla jsem na to. A Lada mi říká, že ti, kteří zde byli (zasvěcenci), odešli do jiné dimenze pomocí obří zrcadlové mísy ve stejnou dobu jako Šambala před velkou potopou.

Zde byl do země vtažen energetický krystal současně s krystaly v Hyperboreji a Hanumanově zemi, aby zachránil planetu před zničením během této katastrofy.

Ale pak všechno zase zmizelo: Lada, lesy i město s fantastickými chrámy. A já byla zase tím mladíkem. Starý kněz už ho volal. Něco mě tlačilo pod bokem, točila se mi hlava. Sotva jsem vstal, našel jsem pod sebou kamennou desku s tajemnými nápisy. Kněz byl šťastný, bylo to poselství jeho lidu.

Uvědomila jsem si, že Árijci museli jít dál na jih, což brzy i udělali, když opustili Arkaim. Árij se dostal až do země na okraji tohoto moře a založil Írán - zemi Árijců. Tam se Árijové mísily s kmeny Parsů, a tak vznikla Persie. Ostatní kmeny se rozptýlily a staly se Slovany a Skythy. Ale to už je jiný příběh...

Nyní starý kněz a jeho učedník nasbírali léčivé byliny a získali posvátný kámen z legendárního Lukomorja.

A město, které mi Lada ukázala, je stále vidět za určitého počasí a v určitém rozpoložení. Někdy svítí nad Žiguli, nad naším „Lukomorjem“. A byli lidé, kteří ho viděli...

Zapsala Valeria Kolcova 25.08.2012